

Даже ученые вряд ли дадут точные ответы на эти вопросы. Однако тот факт, что сегодня всё больше и больше людей завещают свои тела науке в надежде, что через десятки лет человечество достигнет уровня, когда мы сможем без вреда для человека разморозить тело и восстановить мозговую активность, является положительным показателем. И хоть сегодня ни одна компания не даёт гарантий успешного проведения этой процедуры, хочется верить, что это лишь начало.

ИСТОЧНИКИ:

1. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – ст. 141.
2. Цивільний кодекс України: Закон України від 18 червня 1963 р. // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1963. – №30. – ст.463.
3. Резник Е. С. Право на жизнь: гражданско-правовые аспекты: монография. – М. : Юрлитинформ, 2010. – 184 с.
4. Про поховання та похоронну справу: Закон України від 10 липня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – №7. – ст.47.
5. «Science Is Changing What It Means to Be Dead» [Электронный ресурс]. URL: <http://www.newrepublic.com/article/118746/cryogenic-preservation-changing-what-it-means-be-dead/> (датаобращения11.04.2019).

Стогіла Анастасія Андріївна,
*студентка 4 курсу факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»
Науковий керівник – к.ю.н., доцент Фасій Б.В.*

ПРИНЦИП ДОБРОСОВІСНОСТІ ЗА ДОГОВОРОМ ДОВІЧНОГО УТРИМАННЯ (ДОГЛЯДУ)

Добросовісність у цивільному праві виступає пов'язаною зі справедливістю і розумністю учасників цивільних відносин властивістю прояву їхньої поведінки, яка полягає у обов'язку виявляти необхідні турботу й обачність про права та інтереси інших учасників цивільних відносин, а також сумлінно виконувати взяті на себе цивільні обов'язки.

Багато вчених досліджували поняття «договору довічного утримання (догляду)», це, наприклад, О.М. Великорода, М. С. Долинська, О.С. Іоффе, але до єдиного висновку тлумачення назви не дійшли, тому це питання лишається досі нерозв'язаним.

Так само можна сказати й про складову даного договору – значення поняття «утримання». У правовій літературі відсутнє тлумачення цього поняття. Якщо ж аналізувати працю Є.О. Харитонова та О.В. Старцева бачимо, що це повне забезпечення матеріальними та грошовими ресурсами особи для задоволення її життєво необхідних потреб та створення умов для нормальної життєдіяльності [1, с. 217].

У Цивільному кодексі України (далі – ЦК України) виокремленні обов’язки набувача за договором довічного утримання (догляду), а обов’язки відчужувача, окрім передачі майна у власність, взагалі не передбачені, що становить проблему у розв’язанні спорів, які виникають через дану прогалину [2, с. 188].

За договором довічного утримання (догляду) одна сторона (відчужувач) передає другій стороні (набувачеві) у власність житловий будинок, квартиру або їх частину, інше нерухоме майно або рухоме майно, яке має значну цінність, взамін чого набувач зобов’язується забезпечувати відчужувача утриманням та (або) доглядом довічно. Згідно з цим договором, регламентованим главою 57 ЦК України, набувач має багато обов’язків, зокрема розглядаються такі:

- якщо в договорі були зазначені певні види матеріального забезпечення та види догляду (опікування), то він повинен ними забезпечувати відчужувача;

- набувач може бути зобов’язаний забезпечити відчужувача або третю особу (якщо договір було укладено на її користь) житлом, яке було йому передане за договором;

- він не має права до смерті відчужувача продавати, дарувати, міняти майно, що йому було передане за договором довічного утримання (догляду) чи передавати його у власність іншій особі на підставі іншого правочину;

- набувач зобов’язаний у разі смерті відчужувача, поховати його.

Одним з найважливіших положень є те, що набувач повинен дотримуватися відносно відчужувача правил поваги, добросовісності та толерантності; не порушувати його прав як особистості та члена суспільства; бути сумлінним у виконанні свого обов’язку.

Якщо ж аналізувати обов’язки відчужувача, то це буде майже не можливим з причин того, що у ЦК України про даний факт нічого не сказано. Однак найпроблемнішим обов’язком відчужувача можна вважати зобов’язання дотримання принципу добросовісності та не зловживання своїм становищем. Адже розглянувши права відчужувача можна зробити висновок, що в нього є більше прав, ніж в набувача, найголовнішим з яких виступає те, що в разі розірвання договору довічного утримання (догляду) відчужувачеві

повертається назад його право власності на майно, а витрати, що були здійсненні набувачем назад відчужувачем не повертаються.

В юридичній практиці є такі випадки, коли особа – відчужувач зловживає своїм становищем та через це страждає добросовісна особа – набувач. Тому можна казати про два види таких зловживань своїми правами:

1) коли відчужувач через власні переконання не хоче приймати виконаного обов'язку набувачем, хоча підстав для цього немає – це можна назвати «простроченням кредитора» [3, с. 122-125];

2) також це може бути ситуація, коли відчужувач змінив своє місце проживання та не повідомив про це набувача, внаслідок чого другий не зміг надалі виконувати свої обов'язки по утриманню (догляду) відчужувача – а згідно з основними положеннями щодо зобов'язань, саме ч. 2 ст. 613 ЦК України, можна сказати, що якщо кредитор не вчинив дії, до вчинення яких боржник не міг виконати свій обов'язок, виконання зобов'язання може бути відстрочене на час прострочення кредитора.

У випадку коли суд, при вирішенні спору про припинення договору довічного утримання (догляду) на вимогу відчужувача або третьої особи, на користь якої він був укладений, не розгляне усі фактичні обставини та не дослідить докази в повній мірі, недобросовісний відчужувач може скористатися слабкістю положення набувача й не тільки за його рахунок проіснувати певний час, доки триває договір, але й повернути назад у власність своє майно, якщо звісно суд не встановить підстави для залишення за набувачем права власності на частину майна.

Отже, розглянувши положення ЦК України, наукові дослідження вчених в даній галузі, можна дійти висновків, що питання врегулювання прав та обов'язків сторін за договором довічного утримання (догляду) не достатньо розкриті й через це можуть бути порушені права та інтереси сторін договору, у даному випадку набувача.

Виходячи з вищевикладеного, пропонуємо: 1. ввести в дію положення про те, що добросовісність є одним з важливих критеріїв виконання зобов'язань за договором довічного утримання (догляду), адже зазначена засада, яка безпосередньо пов'язана із загальнолюдськими цінностями, з ідеалами свободи, гуманізму, демократії, створює нові гарантії прав людини та забезпечує підвищення правової культури громадянського суспільства; 2. розтлумачити та звести єдину практику судів з питань про вирішення спорів, пов'язаних з даними цивільно – правовими відносинами; 3. запровадити відповідальність сторін за порушення принципу добросовісності та зловживання своїм становищем у зобов'язаннях по договору довічного утримання (догляду).

ЛІТЕРАТУРА:

1. Харитонов Є.О. Цивільне право України: підручник / Є.О. Харитонов, О. В. Старцев. 2-е вид. перероб. і допов. – К.: Істина, 2007. – 816 с.
2. Цивільний кодекс України: чинне законодавство із змінами та допов. на 15 січня 2016 року: Офіц. текст. – К.: Алерта, 2016. – 322 с.
3. Великорода О.М. Становлення інституту довічного утримання // Право України. – 2003. – №12. – С. 200-206.

*Щербань Анастасія Віталіївна,
студентка 4 курсу факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»
Науковий керівник – асистент Галупова Л. І.*

ПРОЦЕДУРА ВИЗНАННЯ ТОРГОВЕЛЬНОЇ МАРКИ ДОБРЕ ВІДОМОЮ

Серед широкого різноманіття наявних торговельних марок особливе місце посідають так звані добре відомі торговельні марки. Добре відомі – це такі торговельні марки, які знайомі великому колу осіб у певному секторі суспільства завдяки їх довготривалому вживанню для позначення певних товарів та послуг.

Згідно з законодавством України, добре відомими в можуть бути визнані:

- торговельні марки, що одержали правову охорону на території України у якості знаків для товарів та послуг;
- торговельні марки, що одержали правову охорону на основі міжнародної реєстрації на території України;
- позначення, які дійсно використовуються як торговельна марка, але не мають правової охорони, тобто незареєстровані позначення [1].

Дослідженню питань правової охорони та процедури визнання добре відомої торгівельної марки приділяли свою увагу такі вчені та науковці, як Н. П. Грешньова, Л.Д. Романадзе, Т. С. Демченко, М. Шаманович, Е. А. Зайцева., А. О. Козинець, А. П. Рабець та інші спеціалісти у галузі інтелектуальної власності. Проте варто зауважити, що саме в Україні наукових досліджень специфіки процедури визнання торговельної марки добре відомої було здійснено небагато, саме тому чимало питань залишаються недослідженими і зараз.

Питання процедури визнання торговельної марки добре відомою регулюються Законом України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг», Паризькою Конвенцією «Про охорону промислової власності»,